

בינת המשפט

ענייני ממונות אקטואליים

מאת: יצחק בירך דסקל – דיין ומו"ץ

בס"ד, גליון תרפא, חג השבועות- פרשת נשא, תשפ"ו

טל: 052-7611435 דואר אלקטרוני: y.b.daskal@ybdaskal.com

ביאור התשובה

הקדמה

ראוי להקדים עניין חשוב מאד בנידון. דהנה פשיטא שראובן אינו יכול לתבוע את שמעון על הפסד הרכב בטענה שהוא הפסידו מחמת חובותיו, דשמעון אינו אשם בזה כלל והוא גרע מגרמא. אבל תביעת ראובן היא ששמעון פרע חובו על ידי רכבו, אם כן שמעון חייב לשלם לו את הרכב מחמת שפרע חובו בממונו.

לפי זה יש קודם כל לבאר האם באמת בנידון דידן שמעון הרויח מחמת שפרע חובו על ידי הרכב, דהרי שמעון פשט את הרגל ואפשר שזה שעיקלו את הרכב אינו רווח גדול לשמעון, כיון שבלאו הכי נמחקים חלק מהחובות ויתכן שלעולם לא יפרע אותם. נמצא ששמעון באמת לא פרע חובו ברכב של ראובן, ואין זה דומה לסתם בעל חוב שפורע חובו בממון חבירו.

וביארתי עניין זה כמה רווח יש לשמעון מעיקול הרכב, וכך כתב לי מומחה בנושא זה:

"מבחינה טכנית ומשפטית בהליכי חדלות פירעון (פשיטת רגל), השאלה האם מימוש נכס "מסייע" לחייב תלויה במבנה הסדר החוב ובתוצאה הסופית של ההליך, ובכך ברוב המקרים, כספים המופקים ממימוש נכסים (כמו הרכב) מועברים לקופת הנשייה. ככל שקופת הנשייה גדולה יותר, כך גדל הסיכוי שהחייב יקבל "הפטר" (מחיקת חובות) בתנאים נוחים יותר. כלומר, אם המנהל הסדר רואה שיש נכסים למימוש, יתכן שסכום התשלום החודשי או תקופת התשלומים הנדרשת מהחייב לצורך קבלת ההפטר תפחת, שכן חלק משמעותי מהחוב כבר נפרע מהרכב".

"אבל ישנם חובות שאינם נמחקים בפשיטת רגל (כמו חובות מסוימים לרשויות או קנסות). אם כספי הרכב שימשו לכיסוי חובות כאלו, שמעון נהנה באופן ישיר ומוחשי, שכן ללא הרכב החוב היה רודף אותו גם לאחר סיום ההליך. כמו כן, ככל ששיעור הדיבידנד (אחוז פירעון החוב) לנושים גבוה יותר, הדבר עשוי להקל על שיקומו הכלכלי של החייב ביום שאחרי, שכן זה משקף ניסיון ממשי לפרוע את חובותיו".

רשם רכב על שם חבירו והלה פשט את הרגל ועקלו את הרכב

ובו יבואר: א. ראובן קנה רכב יקר, ורשם את שמעון כבעלים, בהסכמתו, ושמעון פשט רגל, ונטלוהו ממנו, האם שמעון חייב לשלם לראובן. ב. כאשר נוטלים נכסים בפשיטת רגל, מה הרוח של החייב. ג. הפורע חובו של חבירו, האם חייב. ד. מה הטעם שהנתפס על חבירו פטור, והאם דין זה אפילו למ"ד פורע חובו של חבירו חייב. ה. דין המשביח ממון חבירו בממונו. ו. דין המשביח ממון חבירו על ידי ממון של אחר. ז. הגורם רוח לחבירו, האם זכאי לתשלום. ח. ההבדל בין תפסו ממון חבירו בבית חבירו או בחוץ. ט. מי שהסכים שירשום רכב על שמו, אנו סהדי דעשה תנאי שלא יפסיד מזה.

הנידון

ראובן קנה רכב יקר ומטעמי מס שאל את שמעון האם הוא מסכים לרשום את הרכב על שמו, ושמעון הסכים בשמחה. שמעון יזם נדל"ן, וראובן לא חלם שיהיו לו קשיים כספיים. אלא ששמעון נקלע למשבר כספים ופשט את הרגל, ועיקלו את כל נכסיו, ביניהם גם את הרכב של ראובן שרשום על שמו של שמעון. ראובן רוצה לתבוע את שמעון לשלם לו את הפסד הרכב, כיון שעל ידי הרכב נפרע חובו והוא פרע חוב שלו ברכב שלי. למרות שאין לו כסף לשלם, לפחות שיהיה פסק דין ששמעון חייב לשלם לראובן את הרכב, וכשיהיה לשמעון כסף יהיה חייב לשלם לראובן. שמעון טוען שהוא לא אשם שזה קרה, זה טעות של ראובן שרשם את הרכב על שם שמעון. זאת ועוד, שמעון טוען ששכח לגמרי מהרישום, ואם היה נזכר היה מעביר את הבעלות על שם משהו אחר כמו שהוא העביר כמה דירות על שם אשתו. לכן גם כשיהיה לו כסף הוא לא חייב לי כלום. ראובן טוען שסוף סוף הוא פרע את חובו על ידי הרכב שלו, לכן הוא חייב לשלם. מי צודק בטענתו.

תשובה

החבר פטור לשלם כדין מי שנתפס על חבירו שפטור לשלם, ועוד שיש כאן תנאי שהסכים שירשמו את שמו על הרכב, בתנאי שלא יפסיד.

בינת המשפט

ענייני ממונות אקטואליים

הבית יוסף. מבואר שאם נטלו ממון של ראובן שחשבו שהוא של שמעון, שמעון פטור לשלם לראובן.

העולה מזה: נפסק בשולחן ערוך שמי שנתפס על חברו פטור חברו מלשלם לו, כיון ששמעון לא גזל מראובן אלא הגויים טעו בממונו. המקור בירושלמי, שרק במיסים קצובים כגון ארנון וגולגולת חייב לשלם לו, שכן בהם נחשב שפרע חובו המוטל עליו בפירוש.

האם הדין הנ"ל גם למ"ד פורע חוב חבירו חייב

והנה לעיל פסק המחבר והרמ"א בדין פורע חוב של חבירו בלשון זה (חושן משפט קכח, א): "הפורע חובו של חבירו שלא מדעתו, אפילו היה בשטר, ואפילו היה עליו משכון ונטלו זה שפרע, אין הלוח חייב לשלם לו, ונטול משכנו בחנם, והרי אבד זה הנותן, מעותיו. ואפילו אם היה המלוה דוחקו לפרוע, (שמא) היה הלוח מפיס את המלוה ומוחל לו. הגה: וכן נראה לי עיקר. ודלא כיש חולקין ואומרים דחייב לשלם (טור בשם ר"ת והרא"ש) ע"כ.

הנה נחלקו הראשונים בדין הפורע חוב של חבירו, האם אמרינן שהיה יכול לפייס ופטור לשלם לו, או שחייב לשלם. ולפי זה יש לעיין בדין הנ"ל שהגויים תפסו ממון ראובן בטעות שחשבו שהוא ממון שמעון, האם דין זה כתב המחבר דוקא לשיטתו שהיה יכול למחול, לכן גם כאן פטור שמעון לשלם לראובן, כי טוען שמעון לא הרוחתי כלום מזה שפרעו חובי כי הייתי מפיס אותם, אבל למ"ד שהפורע חוב חבירו חייב, גם כאן חייב שמעון לשלם לראובן, כי סוף סוף פרעו חובו בממון ראובן.

אבל רבינו הסמ"ע מנהיר עינינו בדין זה וכתב: וז"ל (שם ס"ק ו) "אין חבירו חייב לשלם לו. נראה דאפילו להחולקים הנ"ל דס"ל דבכל חוב זולת מזונות אשתו חייב לחזור ולפרוע לו, מודים בזה, דדוקא שם דמיירי דפרע לו מדעתו וגומל עמו חסד חייבוהו חז"ל לחזור ולפרוע כדי שלא יונעל דלת בפני גומלי חסדים, משא"כ זה שלא פרעו מדעתו אלא הוצרך לפרעו בעל כרחו מחמת שנתפס על חבירו, ומשום הכי אף אם פרע לגוי דנתבאר לעיל דלכו"ע צריך לחזור ולפרוע לו, ככהאי גוונא דנתפס מהגוי א"צ לחזור ולשלם לו, כנ"ל, וכן כתבתי בפרישה [סעיף ב'], ודלא כמ"ש בעיר שושן [סעיף ב'] ע"ש דמחלק ונכנס בדוחקים, והן נגד (הגמרא) [הירושלמי], דהא (הגמרא) [בירושלמי, ב"ק פ"י ה"ו, כתובות פ"ג ה"ב] סתמו ואמרו אין אדם נתפס על חבירו זולת על דבר המס, ע"ש ודוק: עכ"ל.

"נכון שבמקרה קיצוני שבו החובות כה גבוהים, ומימוש הרכב כה זניח, עד שאין בו כדי לשנות את תנאי הצו לשיקום כלכלי או את גובה ההחזר הנדרש משמעון, אין לשמעון רווח כלל. עם זאת, במערכת המשפטית הישראלית, כל שקל שנכנס לקופה נספר ומשפיע על המאזן הכולל של התיק".

לסיכום: ברוב המוחלט של המקרים, ראובן צודק טכנית – שמעון הפיק תועלת כלשהי מכך שנכס (ששייך מהותית לראובן) שימש לפירעון חובותיו שלו, גם אם התועלת אינה תמיד במזומן בכיסו אלא בהקלת תנאי היציאה מהמשבר". עד כאן תשובתו.

העולה מזה: לאור זאת, גם אם באנו לחייב את שמעון שישלם לראובן על שפרע חובו מרכב של ראובן, בודאי אין זה פשוט כלל וכלל כמה שמעון חייב לשלם, כי זה תלוי כמה רווח באמת היה לו על ידי עיקול הרכב, ודבר זה צריך דרישה וחקירה רבה מאד, והמוציא מחבירו עליו הראיה. כמו שנתבאר שלפעמים באמת אין כמעט רווח גדול מעיקול הרכב, ושמעון אינו חייב לראובן רק מה שהרוויח מחמת פרעון החוב ולא על הפסד הרכב.

הנתפס על חבירו

פסק המחבר בחושן משפט (קכח, ב): "מי שנתפס על חבירו, ולקחו עובדי כוכבים ממון בגלל חבירו, אין חבירו חייב לשלם" ע"כ. פירוש: אם הגויים תפסו ממון של ראובן בטעות שחשבו שהוא שמעון, אין שמעון חייב לשלם לראובן מה שלקחו ממנו, דשמעון לא גנב ולא גזל מראובן כלום, אלא הגויים חשבו בטעות שראובן הוא שמעון.

והביאו הטור (שם) בלשון זה: "מי שמשכנו אותו לפרוע בשביל חבירו פטור מלשלם לו אא"כ משכנוהו בשביל המס שעל חבירו ליתן, אז צריך זה שעליו חיוב המס לשלם לו. והרמב"ם ז"ל כתב דוקא שמשכנוהו בשביל מס הקצוב והוא שלקחו ממנו בפירוש בשביל פלוני ובפני עדים, אבל תפשוהו בשביל חבירו על מס שאינו קצוב אינו צריך לשלם לו" ע"כ.

וכתב הבית יוסף שם, במקור ההלכה וז"ל: "ירושלמי בפרק הגזול (ב"ק פ"י ה"ו) כתבוהו הרי"ף (סג:) והרא"ש (פ"ג ס' ח) בסוף כתובות והמרדכי פרק הגזול ומאכיל (ב"ק ס' קנו) רבי יהושע בן לוי אומר אין לך נתפס על חבירו וחייב ליתן אלא בארנון או בגולגולת, ואף על גב דרב פליג עליה הא אסיקנא התם (ירושלמי כתובות פ"ג ה"ב) דרבי יוחנן כרבי יהושע בן לוי ולית הלכתא כרב לגבייהו. עכ"ל

בינת המשפט

עניני ממונות אקטואליים

מתייחס המעשה למזיק בגרמא, כך גם רווח ממון שבא בגרמא לא מחייב לשלם לו.

וכתבנו בזה בסימן תצ בלשון זה: "דהנה כתב הרא"ש (בבא קמא, פרק ו, סימן ו) וז"ל ופורע חובו אין מצילו מהפסד, אף על פי שהיה צריך לפורעו, אם לא פרעו זה, אין זה הפסד, שהרי נתחייב לו. אלא מצילו מצער בעלמא עכ"ל, וכתב רבינו התוס' יום טוב, בפלפולא חריפתא (שם, ס"ק פ) וז"ל שהוא מצטער שאין יכול לפרוע לו. ואף על גב דעל ידי שפרע זה משתרשי ליה זוזי שאינו פורע, הא לא הוה אלא גרם להרויח. ומי שגורם לחבירו שירויח, לא מצינו שמחייב לשלם לו, כי לא בקש ממנו שיגרם לו שום ריוח, דפורע חובו מעצמו מיירי עכ"ל, הנה דבריו ברור שאין לשלם על גרם רווח".

הנה מבואר שהגורם רווח לממון חבירו פטור, כמו כן אם על ידי ממונו נגרם רווח פטור. ולפי זה מבאר בנתיבות המשפט דבנידון זה שתפסו ממונו על חוב חבירו ונגרם רווח לחבריו מחמת ממונו גם כן פטור, דדוקא אם בידים פרע ממון חבירו חייב, אבל באופן שנגרם פטור. ולפי זה לכאורה בנידון דידן פטור לשלם שהרי תפסוהו.

העולה מזה: הגורם רווח לממון חבירו פטור, כמו כן אם על ידי ממונו נגרם רווח פטור. ולפי זה מבאר בנתיבות המשפט הטעם מדוע אם תפסו ממונו על חוב חבירו ונגרם רווח לחבריו מחמת ממונו גם כן פטור, דדוקא אם בידים פרע ממון חבירו חייב, אבל באופן שנגרם פטור. ולפי זה לכאורה בנידון דידן פטור לשלם שהרי תפסוהו.

בתפסו ברשות חבירו חייב לשלם

אבל בסוף דבריו כתב נתיבות המשפט באורים סימן קכח ס"ק ה וז"ל: "ועיין בספרי מקור חיים על הלכות פסח סימן תמ"א [ביאורים סק"ג], דאם היו נכסי שמעון ברשות לוי ותפסם הבעל חוב של לוי, חייב לוי לשלם לשמעון, וראיה מתפס המלך גרנו בחובו דחייב לעשר [חולין קל"א ע"א] עכ"ל.

וז"ל מקור חיים (לר"י מליסא) באורים סימן תמא ס"ק ג: ומה שדימה אותו למי שאנס המלך גורנו בחובו דחייב לעשר. ליתא דהא שם גופיה קשה, דהא אלו כבר הפריש התרומה מגורנו ומסרו לכהן והמלך אנסו מהכהן בחובו ודאי דהוה פטור מלשלם דהא אין לך מי שנתפס על חבירו ויהיה חבירו חייב לשלם, כמבואר בסימן קכ"ח שם. ולא נחשב להנאה במאי דמשתרשי ליה שנפטר מחובו וכשאנס התרומה של כהן מגורנו ומביתו בעד חובו נחשב להנאה וחייב לעשר מנכסיו. וע"כ צ"ל, דדוקא כשהבעל חוב תופס נכסי חבירו מבית חבירו לא

הנה דבריו ברורים, שהכל מודים שמי שנתפס על חבירו פטור לשלם, ואינו דומה לפורע חוב חבירו שפרע מדעתו חוב חבירו חייבו לפרוע לו בחזרה, אבל כאן שהגוים תפסו אותו אינו חייב לשלם.

העולה מזה: כתב הסמ"ע שהכל מודים שמי שנתפס על חבירו פטור לשלם, ואינו דומה לפורע חוב חבירו שפרע מדעתו חוב חבירו חייבו לפרוע לו בחזרה, אבל כאן שהגוים תפסו אותו אינו חייב לשלם.

הטעם לחלק בין פורע חובו ובין תפסו בעל כרחו

והנה לכאורה קשה מה הטעם לחלק בזה. והסמ"ע כתב [מובא לעיל] שכאשר מתכוון לגמול חסד חייבוהו לפרוע לו, מה שאין כן כאשר בעל כורחו תפסו אותו פטור. ובאמת קשה להבין טעם זה, מה ההבדל אם התכוון לעשות לו חסד או לא.

ובנתיבות המשפט מבאר חילוק זה: וז"ל (שם, באורים ס"ק ה) "אין חבירו חייב לשלם. עיין סמ"ע ס"ק ו' שכתב, דאפילו למאן דאמר דהפורע חובו של חבירו חייב, מ"מ בנתפס על חבירו פטור. ודחק עצמו בטעם הדבר. ולפע"ד נראה הטעם פשוט, דהא מבואר בסימן שצ"א בש"ך ס"ק ב' דדוקא ביורד שלא ברשות חייב משום שנתכוין להשביח, אבל אם בא ראובן ולקח ממון שמעון והשביח בו נכסי לוי, פטור לוי מלשלם, ע"ש. א"כ לפי"ז הטעם פשוט, דבשלמא בפורע חובו של חבירו, כיון דמעיקרא היו הנכסים משועבדים לבעל חוב וכיון שפרע החוב סילק השעבוד מהנכסים, הוי כמשביח נכסי חבירו שלא מדעתו וחייב לשלם, משא"כ בנתפס על חבירו, דמי לראובן שמשביח נכסי שמעון בממון לוי דפטור. ואפילו לתירוץ השני [בתוס' ב"ק ק"א ע"א ד"ה או, מובא בש"ך שם] דדוקא בצבע הדין כן משום דלא ניכר השבח, מ"מ הכא נמי גבי סילק השעבוד, ג"כ אינו ניכר השבח, מש"ה פטור. עכ"ל.

הנה מבואר בנתיבות טעם פשוט מאד לחלק בזה. דהנה מבואר בש"ך שדוקא מי שמשביח ממון חבירו חייב חבירו לשלם לו מדין יורד, כיון שבגופו ובממונו השביח לו נכסיו. אבל אם ראובן נטל ממון משמעון והשביח ממון לוי, לוי פטור לשלם להם: דלראובן פטור לשלם כי לא השביח נכסי לוי מממונו, ולשמעון פטור לשלם כי שמעון לא השביח נכסיו אלא נטלו ממנו ממנו.

והטעם בזה נראה לי, דכשם שגרמא בניזקין פטור, כך גם גרם רווח פטור, דשמעון לא עשה פעולה להשביח ממון לוי אלא נטלו ממנו ובגרם ממנו הושבח נכסי לוי. וכשם שגרמא בניזקין לא

בינת המשפט

עניני ממונות אקטואליים

העולה מזה: נידון דידן, שנטלו הרכב, לא תפסו את הרכב במקום תפיסה של דבר אחר, דהרי חבריו פשט את הרגל לגמרי, ומה שכן תפסו אין הקומץ משביע את הארי, שהרי הבריח שאר נכסים ממנו, ומה שלא הצליח להבריח הפסיד. ועוד יש טעם לפטור, דאנן סהדי שלא עשה לו טובה, רק בתנאי שלא יפסיד.

דינים העולים:

א. לאור זאת, גם אם באנו לחייב את שמעון שישלם לראובן על שפרע חובו מרכב של ראובן, בודאי אין זה פשוט כלל וכלל כמה שמעון חייב לשלם, כי זה תלוי כמה רווח באמת היה לו על ידי עיקול הרכב, ודבר זה צריך דרישה וחקירה רבה מאד, והמוציא מחברו עליו הראיה. כמו שנתבאר שלפעמים באמת אין כמעט רווח גדול מעיקול הרכב, ושמעון אינו חייב לראובן רק מה שהרויח מחמת פרעון החוב ולא על הפסד הרכב.

ב. נפסק בשולחן ערוך שמי שנתפס על חברו פטור חברו מלשלם לו, כיון ששמעון לא גזל מראובן אלא הגויים טעו בממונו. המקור בירושלמי, שרק במיסים קצובים כגון ארנון וגולגולת חייב לשלם לו, שכן בהם נחשב שפרע חובו המוטל עליו בפירוש.

ג. כתב הסמ"ע שהכל מודים שמי שנתפס על חברו פטור לשלם, ואינו דומה לפרוע חוב חברו שפרע מדעתו חוב חברו חייבו לפרוע לו בחזרה, אבל כאן שהגויים תפסו אותו אינו חייב לשלם.

ד. הגורם רווח לממון חברו פטור, כמו כן אם על ידי ממונו נגרם רווח פטור. ולפי זה מבאר בנתיבות המשפט הטעם מדוע אם תפסו ממנו על חוב חברו ונגרם רווח לחברו מחמת ממונו גם כן פטור, דדוקא אם בידים פרע ממון חברו חייב, אבל באופן שנגרם פטור. ולפי זה לכאורה בנידון דידן פטור לשלם שהרי תפסוהו.

ה. המקור חיים פסק, דדוקא כשהבעל חוב תופס נכסי חברו מבית חברו, לא חשיב להנאה ברורה, דיכול לומר מפיס הוינא ליה כמבואר טעם זה בפוסקים. אבל כשנתפס נכסי חברו המונח בבית הבעל חוב, ומניח נכסי בעל חוב ותופס נכסי חברו, ובודאי אלו לא היה

חשיב להנאה ברורה, דיכול לומר מפיס הוינא ליה כמבואר טעם זה בפוסקים. אבל כשנתפס נכסי חברו המונח בבית הבעל חוב ומניח נכסי בעל חוב ותופס נכסי חברו, ובודאי אלו לא היה נכסי חברו אצלו היה תופס נכסים שלו, הרי כמציל מפי הארי דחייב כמו שכתבו התוס' בב"ק דף נ"ח [א, ד"ה א"ג] עיין שם. והכא נמי הנכסים של חברו מצילין נכסים שלו בבירור, דהא תופס מביתו ואינו יכול לפייסו. "עכ"ל המקור חיים.

ולפי זה לכאורה בנידון דידן יהיה חייב, שהרי בגלל שתפסו את הרכב מחקו לו חלק מהחוב, והרי זה כמו שתפסו בבית חברו.

העולה מזה: המקור חיים פסק, דדוקא כשהבעל חוב תופס נכסי חברו מבית חברו, לא חשיב להנאה ברורה, דיכול לומר מפיס הוינא ליה כמבואר טעם זה בפוסקים. אבל כשנתפס נכסי חברו המונח בבית הבעל חוב, ומניח נכסי בעל חוב ותופס נכסי חברו, ובודאי אלו לא היה נכסי חברו אצלו היה תופס נכסים שלו, הרי כמציל מפי הארי דחייב.

נידון דידן

אבל באמת נידון דידן דומה לנתפס על חברו ולא למה שכתב במקור חיים, דהרי בנידון דידן לא תפסו את הרכב במקום תפיסה של דבר אחר, דהרי חברו פשט את הרגל לגמרי ומה שכן תפסו אין הקומץ משביע את הארי שהרי הבריח שאר נכסים ממנו, ומה שלא הצליח להבריח הפסיד.

נמצא שלא נטלו רכב חברו תחת נכסיו כי בלאו הכי לא נשאר כלום מנכסיו, והם מעוקלים. ואע"פ שבאמת יש לו הנאה מתפיסת הרכב, שהרי סוף סוף כמה שנכנס יותר לקופת הנושים הסדר פשיטת הרגל קל יותר כידוע, מכל מקום כבר נתבאר שמי שנטל ממון חברו והשביח נכסי אחר, זה שהושבח ממילא פטור לשלם, לכן גם בנידון זה פטור לשלם.

ומלבד כל זה נראה עוד טעם גדול לפטור את חברו, דהנה בנידון דידן בעל הרכב רצה להרויח מסים על ידי שרשם את הרכב על שם חברו, וחברו עשה לו טובה גדולה והרויח לו הרבה כסף מזה. וללא ספק יש כאן אומדנא דמוכח שלא עשה לו טובה זאת באחריות שיצטרך לשלם רכב אם יעקלו את נכסיו. לפיכך פטור חברו לשלם, כי הרי זה כתנאי במעשה זה שעושה לו טובה ללא אחריות, כי מי שוטה שיסכים לקבל על עצמו אחריות נכסי אחר בסתם, וזה טעם לרווחא דמילתא.

בינת המשפט

עניני ממונות אקטואליים

שהרי הבריח שאר נכסים ממנו, ומה שלא הצליח להבריח הפסיד. ועוד יש טעם לפטור, דאנן סהדי שלא עשה לו טובה, רק בתנאי שלא יפסיד.

נכסי חבירו אצלו היה תופס נכסים שלו, הוי כמציל מפי הארי דחייב.

ו. נידון דידן, שנטלו הרכב, לא תפסו את הרכב במקום תפיסה של דבר אחר, דהרי חבירו פשט את הרגל לגמרי, ומה שכן תפסו אין הקומץ משביע את הארי,

